

ogsaa ved Forhandling, medens de to Embedsmænd sad der, maatte der kunne opnaas et tilfredsstillende Resultat. Det forekommer mig, at naar Ministeriet giver sig til at forhandle med de to Embedsmænd, maa det blive klart for Dommeren i Fleskum Herred, at han har for lidt at gøre i Forhold til Dommeren i Aalborg, saa at man maa kunne enes om en passende Fordeling af Arbejdet mellem de to Embedsmænd. Det var nødvendigt at gaa til det, thi ellers vilde vi faa 3 Embedsmænd, og, foruden at der vilde voldes Kontorvanskeligheder, vilde det være for meget. Derfor siger Lovforslaget kun to. Justitsministeriet skal imidlertid forhandle med Embedsmændene, og jeg haaber, det skal lykkes paa den Maade at faa noget gjort for Dommeren i Aalborg, idet jeg er enig med den ærede Taler om, at der er for meget til een Mand i Aalborg, men for lidt til to. Hvis det ikke lykkes at hjælpe ham ved Forhandling mellem Embedsmændene, maa vi søge at hjælpe ham ved en Forøgelse af Kontorholdet, hvad der ogsaa vil blive billigere for Staten end at have to Embedsmænd for Aalborg By.

Jørgen Berthelsen: Jeg vil gerne give min Tilslutning til de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), og vil haabe, at der kan opnaas en Overenskomst mellem de to Dommere. Hvis det ikke lykkes, vil det blive nødvendigt, at der ydes ham mere Kontorholdsgodtgørelse, hvad jeg vil give min bedste Anbefaling — men skulde det heller ikke lykkes at opnaa en tilfredsstillende Ordning for vedkommende derved, maa Resultatet blive, at denne Dommer søger bort fra Byen, og det vilde alligevel være et grumme daarligt Resultat, naar man forudsætter, at Aalborg By nu har naaet det Antal Indbyggere, som forudsættes i Loven, for at der kan blive to Dommere. Jeg vil haabe, at det vil lykkes Justitsministeren at faa Forholdene ordnet saaledes, at man ikke tvinger en i øvrigt flittig, dygtig og paalidelig Mand bort fra et Embede, som det har vist sig, at et enkelt Menneske ikke alene kan magte.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg takker for Tilslutningen fra den ærede sidste Taler og for Justitsministerens Udtalelser. Jeg deler Ministerens Haab om, at det skal lykkes ved Forhandling at opnaa en Ordning, men vil tillige henlede Justitsministerens Opmærksomhed paa, at hvis det skal være nødvendigt at lette Dommeren i hans Ar-

bejde ved forøget Hjælp paa Kontoret, maa denne Hjælp blive af en saadan Art, at den virkelig kan aflaste ham. I Øjeblikket kan de Fuldmægtige, som Dommeren har Ret til at have, meget vanskeligt faas, fordi Lønningerne er saa smaa, at man ikke kan faa kvalificerede Folk dertil, og fordi den Lejlighed til at tjene noget udenfor Kontoret, som er større i Landkredsene, er ganske ringe i Købstæderne. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister vil have sin Opmærksomhed henvendt derpaa, og jeg opfatter hans Udtalelser saaledes, at mit Spørgsmaal er blevet besvaret bekræftende.

Justitsministeren (Rytter): Som jeg sagde før, vil der blive gjort alt muligt, for at man kan opnaa en tilfredsstillende Ordning. Mere kan jeg egentlig ikke sige, for det forekommer mig dog paa den anden Side, at de rent personlige Hensyn maa vige for de saglige Betragtninger. Jeg tror, at alle er enige om, at Hensynet til, at der eventuelt skulde være tre Embedsmænd i Aalborg By og Fleskum Herred, maa være overvejende over alle andre, rent personlige Hensyn, navnlig da alle er enige om, at to Embedsmænd i Aalborg By og Fleskum Herred absolut ikke har for meget at gøre, saaledes som Forholdene maa antages at ligge. Jeg kan derfor kun gentage, hvad jeg sagde, at det skal ikke mangle paa Anstrengelser fra Ministeriets Side, men maa samtidig hævde, at Lovforslaget er fremkommet af saglige Grunde, og dem er Lovgivningsmagten nødt til at lægge Vægt paa fremfor paa de rent personlige Hensyn. De personlige Hensyn vil jeg søge at faa fyldstgjort i den Udstrækning, jeg kan, men ligefrem paa Forhaand at forbinde mig til at skaffe den vedkommende Dommer Assistance, ligegyldigt hvad der skal til, kan jeg ikke.

Gunnar Fog-Petersen: Det forekommer mig dog, at Justitsministeren maa strække sig saa vidt, at han maa sige, at ligegyldigt — havde jeg nær sagt — hvordan, maa der skaffes Dommeren saa megen Assistance, at han kan bestride sit Embede tilfredsstillende, thi hvis Sagen udvikler sig saaledes, som den er ved at udvikle sig, og til, hvad den maaske allerede er naaet, at Dommeren ikke er i Stand til at følge Sagerne, sætte sig ind i dem og faa dem fra Haanden i rette Tid, er det personlige Hensyn ogsaa et saglig stærkt Moment, som taler for at give ham den Hjælp, han skal have. Des-